

SIMONA
AHRNSTEDT
VAIN YKSI
YÖ

WSOY

Mitä väliä
on yhdellä
yöllä?

Simona Ahrnstedt Vain yksi yö

Suomentanut Laura Beck

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

En enda natt

© 2014 SIMONA AHRNSTEDT

First published by Bokförlaget Forum, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

SUOMENKIELINEN LAITOS © LAURA BECK JA WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43002-6

PAINETTU EU:SSA

I .

Keskiviikko 25. kesäkuuta

David Hammar katseli ulos helikopterin kaarevan ikkunan läpi. He lensivät tuhannen jalan korkeudessa ja maisemaa näkyi kymmenien kilometrien alalta. Hän asetteli kuulokkeitaan, joiden ansiosta hän saattoi puhua muiden kanssa tavallisella puheäänellä.

»Tuolla», hän sanoi kääntyen kohti Michel Chamounia, joka istui takapenkillä ja katseli hänkin ikkunasta ulos. David osoitti Gyllgarn-nimistä keltaista linnaa, joka juuri tuli näkyviin.

Lentäjä tarkensi suuntaa. »Miten lähelle haluat?» hän kysyi katse kohteeseen nauliutuneena.

»Ei liian lähelle, Tom. Vain niin että näemme sen hiukan paremmin.» David ei irrottanut silmiään linnasta. »En halua herättää tarpeetonta huomiota.»

Vihreät niityt, kimaltava vesi ja tuuheat puut levittäytyivät heidän edessään ja allaan. Kuin täydellistä maalaisidylliä esittävä maalaus. Itse linna oli rakennettu poikkeuksellisen leveän joen keskellä olevalle saarelle. Virtaava vesi kuohui molemmin puolin saarta ja muodosti luonnollisen vallituksen, joka aikoinaan oli todella toiminut suojana vihollisia vastaan.

Tom ohjasi helikopterin laajaan kaareen.

Aitauksissa heidän allaan laidunsivat hevoset ja lampaat. Valtavat monisatavuotiset tammet muodostivat puistokäytävän maantieltä sillalle. Linnaa ympäröivät hyvinhoidetut hedelmäpuut ja värikkäät istutukset erottuivat näinkin korkealta.

Se näyttää joltain perhanan paratiisilta.

»Kiinteistönvälittäjä, jota jututin, arvioi rakennuksen arvoksi yli kolmekymmentämiljoonaa kruunua», David sanoi.

»Se on paljon rahaa», totesi Michel.

»Ja lisäksi tulee metsän ja maaomaisuuden arvo. Ja vesi-alueen. Maata ja vettä on yli tuhat hehtaaria, ja pelkästään niiden arvo on yli kaksisataamiljoonaa.» David jatkoi paikan hyvien puolien luettelemista: »Metsässä on riistaa ja monta pienempää rakennusta, jotka kuuluvat tiluksiin. Ja sitten on tietysti irtaimisto. Sotasaaliita tuhatkuusisataaluvulta. Hopea-astiastoja ja venäläistä käsityötä. Maailman jokainen huuto-kauppakamari tulee tappelemaan niistä.»

David kääntyi istuimellaan. Michel tutkiskeli keltaista linnaa, jonka yläpuolella he nyt leijuivat.

»Ja yhtiö omistaa kaiken?» Michel kysyi epäuskoisena. »Ei perhe?»

David nyökkäsi myöntävästi. »On uskomatonta, että he ovat valinneet sellaisen ratkaisun», hän myönteli. »Niin voi käydä, jos uskoo olevansa voittamaton.»

»Kukaan ei ole voittamaton», Michel sanoi.

»Ei niin.»

Michel istui ja katseli ikkunasta. David odotti ystävänsä tummien silmien pyyhkiessä tiluksia. »Se on suoranainen kansallisaarre», Michel sitten sanoi. »Nousee hirveä haloo jos me myymme kaiken tämän ulkomaille.»

»Ei jos», David sanoi lyhyesti. »Vaan kun.»

He myisivät sen, siitä hän oli aivan varma. He paloittelivat viljavan maan ja myisivät sen eniten tarjoavalle. Ihmiset valittaisivat, äänekkäimmin tietysti linnan nykyiset haltijat. Hän hymyili ajatukselle hieman ja vilkaisi Micheliä kysyvästi. »Oletko jo nähnyt tarpeeksi?»

Michel nyökkäsi, ja David sanoi: »Voitko viedä meidät takaisin keskustaan, Tom? Tämä on nyt nähty.»

Tom nyökkäsi, helikopteri teki tyylikkään kaarroksen ja nousi korkeammalle. He jättivät idyllisen näkymän taakseen ja suuntasivat kohti Tukholmaa. Moottoriteitä, metsää ja teollisuusrakennuksia vilisi heidän allaan.

Varttia myöhemmin he olivat pääkaupungin lennonjohton alueella ja Tom alkoi keskustella Bromman lennonjohtotornin kanssa. David kuunteli puolella korvalla sananvaihtoa ja lyhyitä standardilauseita.

»...1500 feet, request full stop landing, three persons on board.»

»Approved, straight in landing, runway three zero...»

Tom Lexington oli taitava lentäjä, hän ohjaili helikopteria rauhallisin liikkein ja katse terävänä. Päivisin hän työskenteli yksityisessä turvallisuusyrityksessä, mutta hän ja David olivat tunteneet toisensa pitkään ja hän oli tarjonnut lentotaitonsa ja aikansa Davidin käyttöön, kun tämä oli halunnut tarkastella linnaa ilmasta käsin.

»Kiitos että lennätit meitä, arvostan sitä kovasti», David sanoi.

Tom ei sanonut mitään, nyökkäsi vain melkein huomaamattomasti kuin osoittaakseen että oli kuullut.

David kääntyi Michelin puoleen: »Meillä on rutkasti aikaa ennen johtoryhmän kokousta», hän sanoi kelloaan vilkaisten. »Malin soitti. Kaikki on valmista», hän jatkoi viitaten Malin Theseliukseen, heidän yrityksensä viestintäpäällikköön.

Michel oikoi puvun peittämää vartaloon takapenkillä. Sormukset hänen sormissaan kimalsivat, kun hän raapi ajeltua päätänsä. »Ne nylkevät sinut elävältä», hän sanoi Tukholman lipues-
sa heidän allaan tuhannen jalan päässä. »Kai sinä sen tajuat?»

»Meidät», David sanoi.

Michel hymyili vinosti. »Ei, vaan sinut. *Sinä* olet kansikuvapoika ja se paha riskikapitalisti. Minä olen maahanmuuttajapoika, joka vain tottelee käskyjä.»

Michel oli terävä-älyisin mies, jonka David tunsu, ja senior partner hänen riskisijoitusyhtiössään, Hammar Capitalissa.

Yhdessä he aikoivat mullistaa Ruotsin pääomakuviot täysin. Mutta Michel oli oikeassa. Juuri David, yrityksen perustaja, kovana ja ylimielisenä pidetty, saisi juosta kujanjuoksua talouslehdissä. Tavallaan hän odotti sitä innolla.

Michel haukotteli. »Kun tämä on ohi, aion ottaa lomaa ja nukkua ainakin viikon.»

David kääntyi taas ikkunaan, katseli kaukana häämöttäviä lähiöitä. Häntä ei väsyttänyt. Päinvastoin, hän oli panostanut tähän taisteluun puolet elämästään eikä hän halunnut pitää lomaa. Hän halusi taistella.

Tätä oli suunniteltu pian jo vuosi. Tämä oli suurin operaatio minkä Hammar Capital oli koskaan tehnyt. Kyseessä oli erittäin suuren yrityksen vihamielinen yrityskaappaus, ja lähiviikot olisivat siinä ratkaisevia. Kukaan ei ollut koskaan tehnyt mitään vastaavaa.

»Mitä mietit?» David sanoi kuulokkeittensa mikrofoniin. Hän tunsu ystävänsä läpikotaisin ja tiesi että hiljaisuus merkitsi jotain, että Michelin aivot työstivät jotain lainopillista tai taloudellista ongelmaa.

»Ennen kaikkea minä mietin sitä», Michel aloitti, »että meidän on vaikea pitää hanketta edelleen salassa. Jonkun on täytynyt alkaa ihmetellä siirtojamme pörssissä. Ei kestä kauan ennen kuin joku – ehkä joku meklari – vuotaa sen lehdistölle.»

»Totta», David myönteli, sillä kaikki asiat tihiuivat aina julkisuuteen. »Pidetään matalaa profiilia niin kauan kuin se onnistuu», hän sanoi. He olivat keskustelleet tästä monta kertaa aiemminkin. He hioivat argumenttejaan, etsivät aukkoja logiikassa, tulivat vahvemmiksi ja ovelammiksi. »Me ostamme edelleen», hän sanoi. »Mutta hyvin vähän kerrallaan. Vähemmän kuin aiemmin. Minä puhun kontaktieni kanssa.»

»Osakkeen hinta nousee nyt nopeasti.»

»Huomasin sen», David sanoi. Osakekurssin käyrä näytti kohoavalta aallolta. »Katsotaan miten pitkään se kannattaa taloudellisesti.»

Piti aina harkita, miten nopeasti saattoi edetä. Mitä aggressiivisemmin jonkin yrityksen osakkeilla käytiin kauppaa, sitä enemmän hinta nousi. Ja jos lisäksi kävisi ilmi, että ostaja oli Hammar Capital – silloin kurssi syöksähtäisi korkeuksiin. Tähän asti he olivat olleet hyvin varovaisia. He olivat ostaneet luotettavien haamuostajien kautta ja vain pieniä määriä, päivä toisensa jälkeen. Pieniä tapahtumia, jotka olivat vain tuulenvire valtavan pörssin pinnalla. Mutta sekä David että Michel ymmärsivät lähestyvänsä nyt kriittistä rajaa.

»Kyllähän me tiesimme, että meidän on paljastettava asia ennemmin tai myöhemmin», David sanoi. »Malin on hionut lehdistötiedotetta jo viikkoja.»

»Siitä syntyy varsinainen hulabaloo», Michel sanoi.

David hymyili vaisusti. »Niin. Ei voi kuin toivoa, että pysymme lentämään vielä hetken pörssitutkan alla», hän sanoi.

Michel nyökkäsi. Tämähän oli loppujen lopuksi Hammar Capitalin toimintaidea. Heidän analytikkotiiminsä etsi yrityksiä, joilla meni huonosti vaikka olisi pitänyt mennä hyvin. David ja Michel selvittivät ongelmien syyn – yleensä epäpätevä johto – ja imuroivat sitten osakkeet markkinoilta saadakseen osake-enemmistön.

Sitten he marssivat raa’asti sisälle. Ottivat firman haltuunsa ja rakensivat uudelleen. Paloittelivat ja leikkasivat. Myivät ja saivat voittoa. Juuri tämän he osasivat paremmin kuin moni muu – omistamisen ja kohentamisen. Joskus se sujui helposti, ihmiset olivat halukkaita yhteistyöhön ja Hammar Capital sai agendansa toteutettua. Joskus syntyi taistelu.

»Haluaisin kuitenkin jonkun omistajaperheen jäsenen meidän puolellemme», David sanoi kun eteläinen Tukholma avautui heidän edessään.

Se, että saisi yhden tai useampia suuria osakkeenomistajia puolelleen, esimerkiksi jonkun suunnattomien eläkerahastojen salkunhoitajista, oli ratkaisevaa jotta voisi onnistua näin suuressa vihamielisessä valtauksessa. David ja Michel olivat

käyttäneet paljon aikaa salkunhoitajien vakuuttamiseen, he olivat istuneet loputtomissa kokouksissa ja piirtäneet luke-mattomia laskukaavioita. Mutta sillä, että saisi puolelleen omistajaperheen jonkun jäsenen, olisi useita lisäetuja. Ensinnäkin se olisi tietysti huikea arvovaltaovoitto. Eikä vähiten, kun oli kyse juuri tästä yhtiöstä, Investumista, joka oli maan suurimpia ja vanhimpia yrityksiä. Toiseksi muut seuraisivat automaattisesti ja äänestäisivät Hammar Capitalin hyväksi, jos he voisivat osoittaa että heillä oli rinnallaan joku sisäpiiristä. »Se tekisi koko prosessin paljon helpommaksi», hän jatkoi.

»Kuka heistä?»

»Perheessä on yksi ihminen, joka on kulkenut omaa tietään», David sanoi kun Bromman lentokenttä alkoi näkyä horisontissa.

Michel istui hetken hiljaa. »Tytär, vai mitä?»

»Niin», David sanoi. »Hän on syrjäänvetäytyvä, mutta häntä pidetään hyvin lahjakkaana», hän jatkoi. »On mahdollista, ettei hän ole tyytyväinen siihen, miten perheen miehet häntä kohtelevat.» Investum ei ollut pelkästään vanha ja perinteikäs. Se oli niin patriarkaalinen että se sai viisikymmenluvun tuntumaan nykyaikaiselta ja valistuneelta.

»Luuletko tosiaan, että voisit vaikuttaa *kehenkään* siinä perheessä?» Michel kysyi epäilyä äänessään. »Et ole varsinaisesti heidän suosikki-ihmisensä.»

David melkein nauroi vähättelylle.

Investumia hallitsi De la Gripin perhe, ja yhtiön liikevaihto liikkui miljardeissa päivittäin. Epäsuorasti Investum, ja sen mukana perhe, hallitsi noin kymmenesosaa Ruotsin BKT:stä, ja se omisti myös maan suurimman pankin. Se oli edustettuna lähes jokaisen isomman ruotsalaisen yrityksen hallituksessa. De la Gripin suku oli aateline, arvovaltainen ja varakas. Niin lähellä kuninkaallista kuin voi olla olematta kuninkaallinen. Ja heidän verensä oli huomattavasti sinisem-

pää kuin yhdenkään Bernadotten. Oli epätodennäköistä, että nousukas David Hammar saisi jonkun sisäpiiristä – joka oli tunnettu keskinäisestä lojaaliudestaan – vaihtamaan puolta ja loikkaamaan hänenkaltaisansa pahamaineisen riskisijoittajan ja yrityskaapparin kelkkaan.

Mutta hän oli tehnyt sen ennenkin. Vakuuttanut yksittäisiä perheenjäseniä siitä, että heidän kannatti tehdä yhteistyötä hänen kanssaan. Usein se merkitsi että hän jätti jälkeensä rikkirevittyjä perhesiteitä, ja yleensä hän oli siitä pahoillaan. Tässä tapauksessa sellainen olisi vain tervetullut bonus.

»Aion yrittää», hän sanoi.

»Se on lähestulkoon järjetöntä», Michel sanoi, eikä ensimmäistä kertaa viimeisen vuoden aikana.

David nyökkäsi lyhyesti. »Olen jo soittanut ja ehdottanut tyttarelle lounastapaamista.»

»Niinpä tietysti», Michel sanoi kun helikopteri alkoi laskeutua. Lento oli kestänyt alle puoli tuntia. »Ja mitä hän sanoi?»

David ajatteli puhelimesta kuulunutta viileää ääntä, ei sihteerin vaan itsensä Natalia De la Gripin. Tämä oli kuulostanut hämmästyneeltä mutta ei ollut puhunut paljon, kiittänyt vain kutsusta ja antanut sitten sihteerinsä vahvistaa lounastapaamisen sähköpostitse.

»Hän sanoi odottavansa innolla tapaamistamme.»

»Sanoiko?»

David naurahti, lyhyesti ja ilottomasti. Naisen ääni oli ollut etäinen sillä yläluokkaisella tavalla, joka melkein automaattisesti käynnisti hänen luokkavihansa. Natalia De la Grip oli yksi noin sadasta ruotsalaisesta naisesta, jotka olivat perineet kreivittären arvonimen, eliittiä eliitin joukossa. Davidin oli vaikea löytää sanoja, joilla kuvata miten paljon hän sellaisia ihmisiä inhosi.

»Ei», hän sanoi. »Ei hän niin sanonut.»

Mutta ei David ollut sellaista odottanutkaan.

2.

Torstai 26. kesäkuuta

Natalia penkoi paperipinoja työpöydällään. Hän veti esille arkin, jossa oli taulukoita ja numeroita.

»Ahaa», hän sanoi ja heilutti paperia ilmassa. Voitonriemuisena hän katsoi platinanvaaleaa naista pienellä vieras-tuolilla, joka juuri ja juuri mahtui hänen ahtaaseen koppimaiseen työhuoneeseensa.

Natalian ystävätär Åsa Bjelke katsoi paperia viileän kiinnostuneesti ja palasi sitten tutkimaan nudenvärisiksi maalattuja kynsiään.

Natalia tarkasteli sotkua kirjoituspöydällä. Hän vihasi sotkua, mutta näin pienessä tilassa oli melkein mahdotonta ylläpitää järjestystä.

»Miten sinulla muuten menee?» Åsa kysyi, siemaili takeaway-kahviaan ja seurasi miten Natalia uudestaan penkoi paperipinoja. »Kysyn vain siksi, että vaikutat hyvin hajamieliseltä», hän jatkoi. »Onhan sinussa paljon kummallisia piirteitä, mutta keskittymiskyvyn puute ei kuulu niihin. En ole koskaan nähnyt sinua tuollaisena.»

Natalia rypisti otsaansa. Eräs tärkeä asiakirja oli kadonnut jäljettömiin. Hänen olisi pakko vaivata jotakuta ylityöllistetyistä sihteereistä.

»J-O soitti Tanskasta», hän sanoi tarkoittaen esimiestään. »Hän käski minun lähettää raportin, jota en nyt löydä.» Hän näki taas yhden paperin, veti sen esille ja luki väsynein silmin. Hän ei ollut juuri nukkunut edellisenä yönä. Ensin hän oli

tehnyt töitä pikkutunneille asti, tekeillä oleva suuri hanke vei melkein kaiken hänen aikansa. Sitten eräs asiakas oli soittanut aikaisin – hyvin aikaisin – aamulla ja valittanut asiasta, joka olisi hyvin voinut odottaa pari tuntia. Hän katsoi Åsaa. »Mitä tarkoitat sillä, että minussa on kummallisia piirteitä?»

Åsa otti kulauksen paperimukistaan. »Onko sinulla jokin ongelma?» hän sanoi vastaamatta kysymykseen.

»Ongelmia», Natalia sanoi. »Työ. Isä. Äiti. Kaikki.»

»Mutta kuule, kaikki tuo paperien penkominen, *johtaako* se johonkin? Miten sen paperittoman yhteiskunnan kävi?»

Natalia nosti katseensa. Ystävätär näytti pirteältä ja levänneeltä, hyvin pukeutuneelta, hänen kyntensä olivat hyvin hoidetut eikä hänessä näkynyt merkkejä ärtymyksestä. »Ei niin, etten arvostaisi odottamattomia vierailujasi», hän sanoi, »mutta isä valittaa jatkuvasti siitä, miten korkeat palkat hänen juristeillaan on. Eikö sinun pitäisi olla Investumissa paiskimassa töitä palkkasi eteen? Sen sijaan että istut ahtaassa huoneessani Pradan puvussa ja häiriköit minua?»

Åsa huiskautti kättään. »Minä ansaitsen korkean palkkani. Ja tiedät hyvin, ettei isäsi minun kimppuuni käy.» Hän katsoi Nataliaa. »Tiedäthän.»

Natalia nyökkäsi. Hän tiesi.

»Satuin olemaan lähettyvillä», Åsa jatkoi, »ja mietin haluaisitko lähteä lounaalle. Jos minun on pakko syödä lounasta muiden Investumin juristien kanssa, tapan itseni. Ihan totta, jos olisin tiennyt miten armottoman tylsiä lakimiehet ovat, olisin kouluttautunut joksikin muuksi.» Hän pöyhötti vaaleaa tukkaansa. »Minusta olisi esimerkiksi tullut hyvä uskonlahkon johtaja.»

»Ikävä kyllä en voi», Natalia sanoi nopeasti, *turhan* nopeasti kuten hän liian myöhään huomasi. »Olen varattu.» Hän selvitti kurkkuaan. »Anteeksi», hän lisäsi aivan tarpeettomasti. »Kuten sanottu, olen sopinut muuta.» Hän painoi päänsä ja alkoi selata jo selaamiaan papereita välttääkseen Åsan läpituokean katseen.

»Ihanko totta?»

»Niin», Natalia sanoi. »Ei kai siinä ole mitään outoa?»

Åsan silmät kapenivat. »Vaikka aivosi ovat kuin tietokone, olet kiusallisen huono valehtelemaan», hän sanoi. »Eilen olit vapaa, sanoit sen itse. Eikä sinulla ole muita ystäviä. Yritätkö sinä vältellä minua?»

»Ei, minä *olen* varattu. Enkä voisi kuvitellakaan vältteleväni sinua. Olet paras ystäväni. Vaikka kyllä minulla on muitakin ystäviä. Ehkä huomenna? Minä voin tarjota.»

»Millä tavalla varattu, jos saan luvan kysyä?» Åsa sanoi antamatta lupausten tulevista Natalian tarjoamista lounaista johdatella itseään pois asiasta.

Natalia ei sanonut mitään. Hän katsoi notkuvaa kirjoitus-pöytänsä. Nyt olisi hyvä tilaisuus jonkin puhelimesta soida tai miksei palohälyttimen laueta, hän ajatteli.

Åsa avasi silmänsä apposen auki kuin olisi nähnyt ilmes-tyksen. »Ahaa, kuka se mies on?»

»Älä ole naurettava. Olen menossa vain lounaalle.»

Åsan silmät siristyivät kahdeksi turkoosinväriseksi raoksi. »Mutta kun sinä käyttäydyt niin oudosti, jopa ollaksesi sinä. Kenen kanssa?»

Natalia puristi huulensa yhteen.

»Natalia, kenen kanssa?»

Natalia luovutti. »Yhden tyypin HC:stä.»

Åsa rypisti vaaleita kulmakarvojaan. »Mutta *kenen?*» hän toisti itsepäisesti. Hän olisi ehkä ollut hyvä uskonlahkon johtaja, mutta hänestä olisi tullut myös erinomainen kuulustelija, Natalia ajatteli. Kaikki tuo vaalea bimbohöytyvä oli harhaanjohtavaa.

»Kyseessä on pelkkä lounastapaaminen ilman ehtoja», hän sanoi puolustelevasti. »Liikelounas. Hän tuntee J-O:n», hän lisäsi kuin se seikka, että hänen lounasseuralaisensa tunsi hänen esimiehensä, selittäisi asian.

»Kuka?»

Natalia antautui. »David Hammar.»

Åsa nojautui tuolinselkään ja hymyili niin leveästi että hänen kasvonsa loistivat. »Itse pomo siis», hän sanoi. »Mister Riskikapitalisti omassa persoonassaan, finanssimaailman bad boy numero yksi.» Hän kallisti päätään. »Lupaa, että aiot mennä sänkyyn hänen kanssaan.»

»Sinä olet hullu», Natalia sanoi. »Seksihullu. Oikeastaan haluaisin peruuttaa koko jutun. Mutta yksi asia, mitä en tämän sotkun keskeltä löydä, on puhelin jossa on hänen numeronsa», hän lisäsi. Miten voi hukata puhelimen huoneessa, joka on alle neljän neliön kokoinen?

»Luojan tähden, ihminen, miksi et hommaa sihteeriä?»

»Minulla *on* sihteeri», Natalia sanoi. »Jolla on elämä, toisin kuin minulla. Hänen lapsensa olivat sairaina, joten hän lähti kotiin.» Natalia katsoi kelloa. »Eilen.» Huokaisten hän vajosi toimistotuoliinsa. Hän sulki silmänsä. Tuntui kuin hän olisi tehnyt töitä tauotta jo ikuisuuden. Ja hänellä oli kasoittain paperitöitä, joiden kanssa hän oli jäljessä, yksi raportti kirjoitettavana ja ainakin viisi tapaamista varattavana. Oikeastaan hänellä ei olisi ollut...

»Natalia?»

Åsan ääni sai Natalian hätkähtämään, ja hän huomasi että oli ollut vähällä torkahtaa epämurkavassa tuolissaan.

»Mitä?» hän kysyi.

Åsa katsoi häntä vakavana. Kiusoitteleva ilme oli poissa.

»Hammar Capitalin tyypit eivät ole pahoja, toisin kuin isäsi ja veljesi ajattelevat. He ovat kovia, kyllä, mutta David Hammar ei ole mikään paholainen. Ja hän on mielettömän hyvännäköinen. Ei sinun tarvitse hävetä, jos sinusta on hauskaa tavata hänet.»

»Ei», Natalia sanoi. »Tiedän sen kyllä.» Mutta hän oli ihmeteltyt, mitä Hammar Capitalin legendaarinen johtaja *hänestä* halusi. Ja ehkä mies ei ollut paholainen, mutta hänellä oli jopa finanssimaailman mitoilla mitattuna kovan ja armot-

toman ihmisen maine. »Minä aion vain syödä lounasta ja tutkia maaperää», hän sanoi päättäväisesti. »Jos hän haluaa jotain pankkiin liittyvää, hänen pitää kuitenkin olla tekemisissä J-O:n kanssa, ei minun.»

»Juttu on kuitenkin niin, että Hammar Capitalista ei koskaan tiedä», Åsa sanoi ja nousi elegantisti »Ja sinä aliarvioit itseäsi. Tiedätkö jonkun, joka olisi yhtä älykäs kuin sinä? Et, et niin.» Hän sivelä kädellään täysin tahratonta ja rypytöntä hamettaan. Vaikka hänellä oli yllään asiallinen jakkupuku (Natalia tiesi sattumoisin, että juuri tämä Pradan puku oli ommeltu tilauksesta Åsalle), yksinkertainen silkkipusero ja vaaleanbeiget avokkaat, hän näytti kuitenkin ennen kaikkea hohdokkaalta filmitähdeltä.

Åsa nojautui kirjoituspöydän yli. »Tiedät hyvin, ettei sinun pitäisi välittää niin paljon siitä, mitä isäsi ajattelee», hän sanoi ja onnistui tavalliseen tapaansa osumaan asian ytimeen. »Olet hemmetin fiksu ja voisit päästä miten pitkälle tahansa. Voit tehdä uraa täällä.» Åsa viittasi kädellään ulkopuolella olevaan toimistoon, joka oli maailman suurimpiin kuuluvan pankin, Bank of Londonin, Ruotsin-toimisto. »Sinun ei tarvitse olla töissä perheyhtiössä ollaksesi jonkin arvoinen», Åsa jatkoi. »Heidän naiskuvansa on maailman surkein, ja sinä tiedät sen. Isäsi on toivoton, veljesi on idiootti ja loput yhtiön hallituksesta ovat sikamaisia miessikoja. Minä tiedän, sillä he ovat työtovereitani.» Hän kallisti päätään. »Sinä olet älykkäämpi kuin he kaikki yhteensä.»

»Voi olla.»

»Eli, miksi sinulla ei ole paikkaa hallituksessa?»

»Mutta sinähän olet töissä siellä, kai sinä olet tyytyväinen?» Natalia kysyi ja vältti vastaamasta siihen, pitäisikö hänen olla Investumin hallituksessa vai ei. Se oli hyvin arka kysymys.

»Niin, mutta minä olen kiintiönainen», Åsa sanoi. »Sen takia minut on palkannut mies, joka vihaa kiintiöitä yhtä paljon kuin maahanmuuttajia, feministejä ja työläisiä. Minä

olen hänen alibinsa. Hän voi osoittaa minua ja sanoa, että totta kai hän palkkaa naisia.»

»Ei isä vihaa...» Natalia vastusteli mutta vaiken. Åsahan oli oikeassa.

»Ja sinun isäsi säälii minua, koska olen orpo», Åsa jatkoi. »Eikä minulla sitä paitsi ole kunnianhimoa ruveta johtajaksi ja johtaa koko paskaa. Ainoa ambitioni on olla kuolematta tylsyyteen. Mutta sinä, sinä voit päästä miten pitkälle tahansa.»

Åsa otti viidenkymmenentuhannen kruunun arvoisen käsilaukkunsa ja alkoi penkoa sitä. Hän kaivoi esille vaalean huulipunan ja tuputti sitä huulilleen.

»Hän pyysi etten puhuisi tapaamisestamme», Natalia sanoi. »Oikeastaan minun ei olisi pitänyt sanoa mitään. Et kai kerro kenellekään?»

»Höntti, tietenkään minä en juorua, mutta mitä sinä luulet hänen haluavan?»

»Se on varmasti jotain rahoitukseen liittyvää. Ehkä hän on tekemässä kauppvoja jonkun asiakkaamme kanssa? En minä tiedä. Makasin valveilla puolen yötä ja yritin keksiä sitä. Tai sitten hän vain verkostoituu?» Ei ollut epätavallista että ihmiset halusivat tavata hänet sen takia kuka hän oli, De la Grip, nainen jolla oli oikeat kontaktit ja tausta. Hän inhosi sitä. Mutta David Hammar herätti hänen uteliaisuutensa. Eikä mies ollut kuulostanut nöyristelevältä tai lipevältä, pelkästään kohteliaalta. Ja täytyihän hänen syödä, joten...

Åsa katsoi häntä mieltiväisenä. »Oikeastaan minun pitäisi tulla mukaan. Ei sitä tiedä, mitä tyhmyyksiä sinä yksinäs latelet.»

Natalia jätti huomauttamatta, että häntä pidettiin yhtenä Ruotsin lupaavimmista lahjakkuuksista yritysrahoituksen alalla, että hän oli parhaiksi rankattuja kauppakorkeakoulusta valmistuneita oppilaita koskaan. Että hän työssään, joka sisälsi yritysrahoitusta, yrityskauppvoja ja konsultointia, siirteli kirjaimellisesti satoja miljoonia Ruotsin kruunuja päivittäin

ja että hän parhaillaan valmisteli yhtä Ruotsin kaikkien aikojen monimutkaisimmista pankkifuusioista. Sitä paitsi Åsahan oli oikeassa – kuka tiesi mitä hän saattaisi ladella tänään, niin keskittymiskyvytön kun hän oli. »Minä soitan ja kerron, miten se meni», hän sanoi vain.

Åsa katsoi häntä pitkään. »Kuuntele ainakin, mitä hän haluaa», hän sanoi lopuksi. »Siitä ei voi olla vahinkoa. Moni vaikka tappaisi saadakseen työskennellä David Hammarin kanssa. Tai päästäkseen sänkyyn hänen kanssaan.»

»Sinä et siis usko, että on riski tulla nähdyksi hänen seurassaan?» Natalia kysyi ja inhosi epävarmaa sävyä äänessään.

»Tietenkin se on riski», Åsa sanoi. »Hän on vaarallinen, rikas, ja isäsi vihaa häntä. Voitko enempää toivoa?»

»Pitäisikö minun peruuttaa?»

Åsa naksautti tyytymättömänä kieltään ja pudisti päätään. »Elämä ilman riskejä ei ole elämää», hän sanoi.

»Onko *tuo* päivän mietelause?» Natalia kysyi. Se ei ollut kovin kummoinen viisaus.

Åsa hymyili, nousi ja ojensi hänelle tyhjän kahvimukinsa. Se oli valkoinen ja koristeltu mustalla koukeroisella tekstillä. »Ei, se luki tässä», hän sanoi. »Kaipa minun on palattava toimistolle ja soitettava pari puhelua. Ehkä keksin jonkun, jolle voin antaa potkut. Juristit eivät todellakaan ole mukavia ihmisiä. Missä te tapaatte?»

»Djurgårdenissa. Ulla Winbladhissa.»

»Asiat voisivat olla huonomminkin», Åsa sanoi ja hänen ilmeensä oli ihmisen, joka ei millään keksi mitään arvostelun aihetta vaikka kovasti yrittää. Hän siveli huiviaan. Viimeksi kun Natalia oli nähnyt sellaisen silkkihuivin, se oli ollut hyllyllä NK:n Hermès-osastolla ja sen hintalapussa oli ollut nelinumeroinen luku.

»Sinä olet snobi, tiesitkö sen?» hän sanoi.

»Laatutietoinen», Åsa sanoi ja asetteli laukkuaan olkapäälle. »Kaikki eivät voi ostaa massatuotantoa, se kai on

selvää.» Hän värähti ja heitti sitten Nataliaan hohtavan turkoosinvärisen katseen. »Muista suojautua, kuka tietää keiden kanssa hän on maannut.»

Natalia irvisti. »Totta puhuen enimmäkseen prinsessojen, jos huhuja uskoo», hän sanoi. Hän ei ollut voinut välttää kiusausta klikkailla netin juorusivustoja.

»Pah, eurooppalaisten nousukkaiden», sanoi Åsa, jonka suku oli 1200-luvulta. »Muista, älä tee mitään, mitä minä en tekisi.»

Se tarkoitti varsin väljiä raameja, Natalia ajatteli, mutta ei sanonut mitään.

»Aiotko mennä tuossa?» Åsa kysyi ja katsoi Natalian asua kasvoillaan ilme, joka vihjasi että oli kenties vieläkin pahempia asioita kuin massatuotanto. »Mistä hemmetistä sinä tuon olet löytänyt?»

»Se on pelkkä lounastapaaminen», Natalia sanoi puolustelevasti. »Ja tämä on itse asiassa ompelijalla teetetty.»

Åsan katse liukui harmaalla kankaalla. »Niin niin, mutta millä vuosikymmenellä?»

»Sinä todellakin olet aivan kauhea snobi», Natalia sanoi, nousi paikaltaan, käveli ovelle ja avasi sen Åsalle.

»Paljon mahdollista», Åsa sanoi. »Mutta tiedät että olen oikeassa.»

»Missä asiassa?»

Åsa hymyili tavalla, joka sai miehet yleensä kehuskelemaan kesähuviloillaan, tarjoamaan drinkkejä ja istumaan jalat leveässä haara-asennossa: »Kaikessa, ystävä kallis. *Kaikessa.*»

»Vastustamaton tarina jossa on sykettä ja sydäntä.«

– Bestsellerkirjailija Sandra Brown

LUOTTAMUS ON kaiken perusta jopa häikäilemättömässä bisnesmaailmassa. Kuka sen tietäisi paremmin kuin yritysvaltaaja David Hammar. Armoton. Pahamaineinen. Voittamaton. Hammar on liikkeellä kaapatakseen tärkeimmän kohteensa koskaan: Investumin. Vuosien taktikoinnin jälkeen kaikki on nyt valmista: hän tarvitsee aristokraattisesta perheyrityksestä puolelleen vain yhden – Natalia De la Gripin.

Natalia on upea, säkenöivän älykäs bisnesnainen, joka pärjää miesten maailmassa. Hän tarttuu Davidin lounaskutsuun, vaikka tietää että mies on vaarallinen ja vastustamattoman puoleensavetävä. Pian Natalia tajuaa myös, miten vaurioitunut David on.

Vetovoima on heti vahva ja samalla mahdoton. Mutta mitä väliä on yhdellä yöllä? Yksi askel johtaa kuitenkin toiseen ja järkyttäviä salaisuuksia alkaa paljastua. Pian perheiden väliset vanhat kaunat pääsevät valloilleen. Natalian ja Davidin on kohdattava syvimmit ja sisimmät pelkonsa ja halunsa.

»Vain yksi yö on seksikäs, älykäs ja kerta kaikkiaan ahmittava. Henkeäsalpaava – alusta loppuun.«

New York Times, bestsellerkirjailija Tessa Dare

9 789510 430026